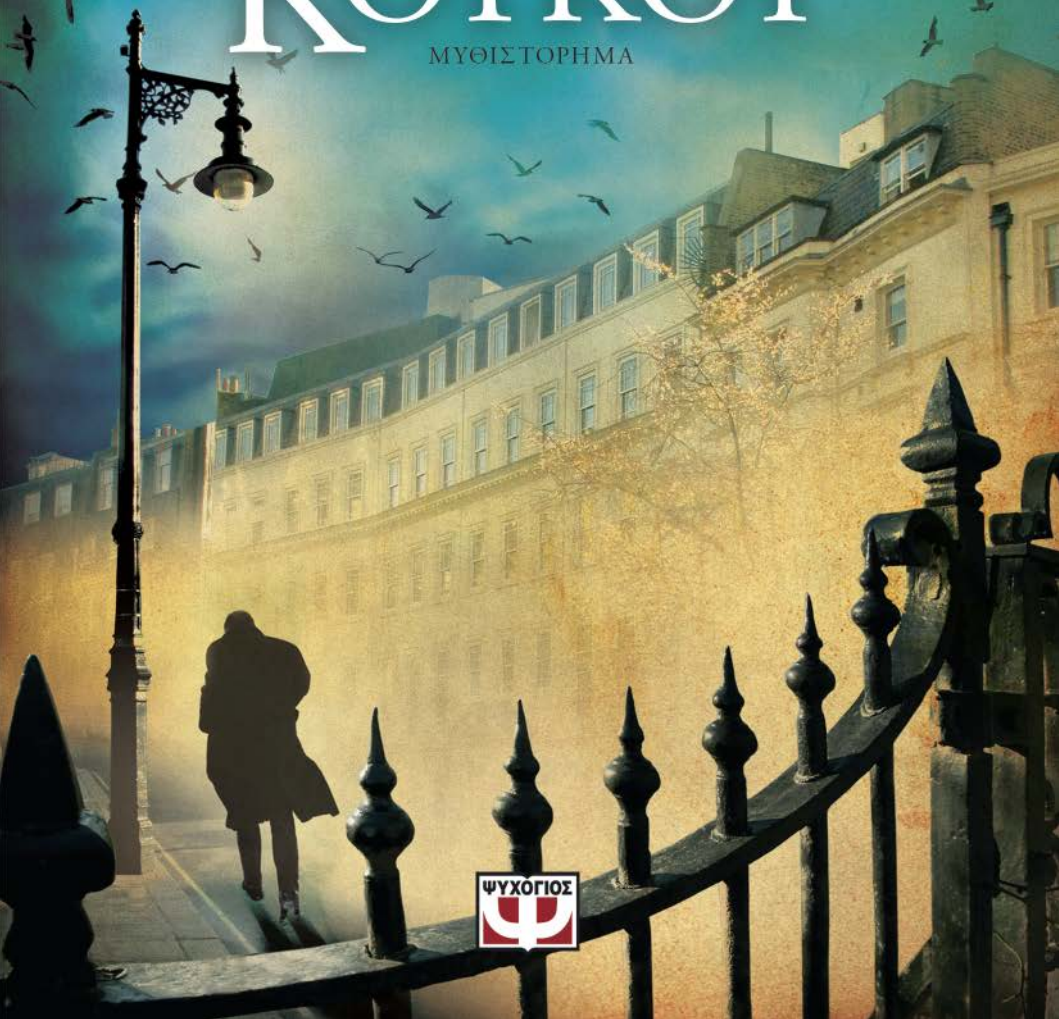

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΤΟ
ΚΑΛΕΣΜΑ
ΤΟΥ
ΚΟΥΚΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CUCKOO'S CALLING

Από τις Εκδόσεις Sphere, Λονδίνο 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κάλεσμα του κούκου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Galbraith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καφάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: LBBG – Sian Wilson

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Robert Galbraith Limited, 2013

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved. First published in Great Britain in 2013 by Sphere.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Arcangel Images & Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2013

ISBN 978-618-01-0467-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Τelefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΤΟ
ΚΑΛΕΣΜΑ
ΤΟΥ
ΚΟΥΚΟΥ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

Όλα τα πρόσωπα και τα γεγονότα που αναφέρονται σ' ετούτο το βιβλίο –εκτός από κείνα που είναι ευρέως γνωστά– είναι επινοημένα και κάθε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, ζώντα ή νεκρά, είναι εντελώς τυχαία.

*Στον πραγματικό Ντίμπι
με πολλές ευχαριστίες*

Γιατί γεννήθηκες μαζί με το χιονιά;
Έπρεπε να 'χες έρθει με του κούκου τη μιλιά
ή όταν τα σταφύλια πρασινίζουν στο τσαμπί
ή, έστω, σαν λυγερά χελιδόνια στέκουνε μαζί
για το μακρινό τους μισεμό
στου καλοκαιριού το χαμό.

Γιατί πέθανες σαν παίζει το γαλαθινό αρνί;
Έπρεπε να 'χες φύγει όταν πέφτουν οι καρποί.
Όταν του τζιτζικά σβήνει ο σκοπός,
και θερισμένος πια βαλτώνει ο αγρός,
με των ανέμων το στεναγμό
σαν χάνεται καθετί γλυκό.

Κριστίνα Τ. Ροσέτι, «Μοιρολόγι»

Πρόλογος

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Δύστυχος είναι εκείνος που η φήμη του κάνει τις
ατυχίες του περίφημες.

Λούκιος Άγκιος, *Τήλεφος*

Το βουητό στο δρόμο θύμιζε σμήνος από μύγες. Ένα πλήθος φωτογράφων είχε σχηματιστεί πίσω από τα μπλόκα όπου περιπολούσαν αστυνομικοί, με τους τηλεφώνους των μηχανών τους σε ετοιμότητα, τις ανάσες τους να χνοτίζουν την ατμόσφαιρα. Το χιόνι έπεφτε σταθερά πάνω σε σκούφους και ώμους· γαντοφορεμένα δάχτυλα σκούπιζαν τους φακούς. Κάθε τόσο ακούγονταν άσκοπες ριπές από τα κλείστρα των φωτογραφικών μηχανών, καθώς οι κάτοχοί τους γέμιζαν το χρόνο της αναμονής σηματοδοτώντας τη λευκή σκηνή που είχε στηθεί στη μέση του δρόμου, στην είσοδο του ψηλού τούβλινου κτιρίου που έστεκε πίσω της και το μπαλκόνι του τελευταίου ορόφου, από το οποίο είχε πέσει ο άνθρωπος.

Πίσω από τους συνωστισμένους παπαράτσι αραδιάζονταν λευκά φορητάκια με πελώρια δορυφορικά πιάτα στις οροφές τους· δημοσιογράφοι μιλούσαν, ορισμένοι σε ξένες γλώσσες, την ώρα που οι ηχηλότητες με ακουστικά έστεκαν παραδίπλα. Στα κενά μεταξύ των γυρισμάτων, οι δημοσιογράφοι χτυπούσαν τα πόδια τους στο έδαφος και ζέσταιναν τις παλάμες τους γύρω από καντές κούπες καφέ, φερμένες από την καφετέρια που γνώριζε πιένες, λίγους δρόμους παρακάτω. Για να γεμίσουν το χρόνο, οι εικονολήπτες, χωμένοι στους σκούφους τους, τραβούσαν τις πλάτες των φωτογράφων, τη σκηνή που κάλυπτε το πτώμα, και ύστερα άλλαζαν θέση για να τραβήξουν γενικά πλάνα τα οποία αποτύπωναν το χάος που είχε ξεσπάσει στην ήσυχη και χιονισμένη οδό Μείφερ, με τις γυαλιστερές μαύρες πόρτες, κάτω από λευκά πέτρινα υπόστεγα, περιστοιχισμένες από κλαδεμένους θάμνους. Η είσοδος στον αριθμό 18 ήταν φραγμένη με ταινία. Αστυνομικοί, ορισμένοι εξ αυτών λευκοντυμένοι τεχνικοί της Σήμανσης, διακρίνονταν στο διάδρομο από πίσω.

Οι τηλεοπτικοί σταθμοί είχαν ήδη την είδηση εδώ και αρκετές

ώρες. Στις δύο άκρες του δρόμου είχαν συγκεντρωθεί πολίτες, τους οποίους κρατούσαν σε απόσταση άλλοι αστυνομικοί· ορισμένοι είχαν έρθει επί τούτου για να παρακολουθήσουν τη σκηνή, ενώ κάποιοι άλλοι είχαν κοντοσταθεί επιστρέφοντας από τη δουλειά. Πολλοί σήκωναν τα κινητά τους για να τραβήξουν φωτογραφίες, προτού συνεχίσουν το δρόμο τους. Ένας νεαρός, καθώς δε γνώριζε ποιο ήταν το επίμαχο μπαλκόνι, τα φωτογράφιζε όλα, το ένα μετά το άλλο, παρότι το μεσαίο ήταν ασφυκτικά γεμάτο από θάμνους, τρεις περιποιημένες, φουντωτές σφαίρες, οι οποίες μετά βίας άφηναν χώρο για να χωρέσει άνθρωπος.

Μια παρέα από νέες κοπέλες είχε φέρει λουλούδια και οι κάμερες τις κατέγραψαν όπως τα παρέδιδαν στους αστυνομικούς, οι οποίοι δεν είχαν αποφασίσει ακόμη ποια ήταν η θέση τους, τα απόθεσαν όμως κάπως αμήχανα στην καρότσα ενός ημιφορηγού της Υπηρεσίας, καθώς γνώριζαν ότι οι δημοσιογραφικοί φακοί παρακολουθούσαν την κάθε τους κίνηση.

Οι ανταποκριτές που είχαν στείλει τα ειδησεογραφικά κανάλια διάνθιζαν διαρκώς με σχόλια και εικασίες τα λίγα στοιχεία που γνώριζαν.

«...από το ρετιρέ της γύρω στις δύο τα ξημερώματα. Η αστυνομία ειδοποιήθηκε από το φύλακα του κτιρίου...»

«...δεν έχουν μετακινήσει ακόμη το πτώμα, γεγονός το οποίο οδηγεί αναπόφευκτα σε εικασίες...»

«...ακόμη δεν έχει γίνει γνωστό αν ήταν μόνη όταν έπεσε στο κενό...»

«...ομάδες έχουν εισέλθει στο κτίριο όπου θα προχωρήσουν σε ενδελεχή έρευνα».

Ένα ψυχρό φως κατέκλυζε το εσωτερικό της σκηνής. Δύο άντρες γονάτιζαν δίπλα στο πτώμα, έτοιμοι να το μεταφέρουν, επιτέλους, στην ειδική θήκη. Το κεφάλι της είχε αιμορραγήσει ελαφρά στο χιόνι. Το πρόσωπο ήταν τσακισμένο και πρησμένο, το ένα μάτι κλειστό, ενώ από το άλλο διακρινόταν μια θαμπή λευκή φλοίδα ανάμεσα στα διογκωμένα βλέφαρα. Όποτε το λαμέ μπλουζάκι που

φορούσε λαμπύριζε από τις αλλαγές στο φωτισμό, έδινε μία ανατριχιαστική εντύπωση κίνησης, λες και η γυναίκα ανάσαινε ξανά ή έσφιγγε τους μυς της, έτοιμη να σηκωθεί. Οι νιφάδες του χιονιού έπεφταν στο μουσαμά σαν ακροδάχτυλα που χάιδευαν το ύφασμα.

«Πού είναι το ασθενοφόρο, γαμάωτο;»

Ο εκνευρισμός του αστυνόμου Ρόι Κάρβερ αυξανόταν. Ήταν εύσωμος, με πρόσωπο στο χρώμα του κορνμπίφ, ενώ στα πουκάμισά του συνήθως σχηματιζόνταν κύκλοι ιδρώτα κάτω από τις μασχάλες· η ούτως ή άλλως λιγοστή υπομονή του είχε εξαντληθεί προ πολλού. Βρισκόταν στο μέρος αυτό σχεδόν τόση ώρα όση και το πτώμα· τα πόδια του είχαν κρυώσει τόσο, ώστε πλέον δεν τα αισθανόταν, ενώ από την πείνα τον είχε πιάσει ζαλάδα.

«Το ασθενοφόρο φτάνει σε δύο λεπτά», είπε ο υπαστυνόμος Έρικ Γουάρντλ, απαντώντας άθελά του στην ερώτηση του προϊσταμένου του καθώς έμπαινε στη σκηνή, με το κινητό κολλημένο στο αυτί του. «Τώρα κανόνιζα να περάσει».

Ο Κάρβερ μούγκρισε. Η κακή του διάθεση επιδεινωνόταν από την πεποίθηση ότι ο Γουάρντλ είχε ενθουσιαστεί με την παρουσία των φωτογράφων. Νεανικά γοητευτικός, με πυκνά, σπαστά καστανά μαλλιά, πασπαλισμένα πλέον με χιόνι, ο Γουάρντλ είχε χασομερήσει, κατά την άποψη του Κάρβερ, τις λιγοστές φορές που είχαν βγει από τη σκηνή.

«Τουλάχιστον θα σκορπίσουν όλοι αυτοί μόλις φύγει το πτώμα», σχολίασε ο Γουάρντλ, εξακολουθώντας να κοιτάζει τους φωτογράφους.

«Ρούπι δε θα κάνουν, όσο αντιμετωπίζουμε το χώρο σαν τόπο εγκλήματος, το στανιό μου μέσα», έκανε απότομα ο Κάρβερ.

Ο Γουάρντλ δεν απάντησε στην έμμεση πρόκληση. Ο Κάρβερ όμως εξερεάγη ούτως ή άλλως.

«Η τύπισσα πήδηξε στο κενό. Δεν υπήρχε κανείς άλλος στο σπίτι. Όσο για την υποτιθέμενη μάρτυρα που βρήκες, τα έχει τελείως χαμένα...»

«Έφτασε», είπε ο Γουάρντλ και, εξοργίζοντας τον Κάρβερ ακόμη περισσότερο, πέρασε έξω από τη σκηνή για να περιμένει το νοσοκομειακό μπροστά στους δημοσιογραφικούς φακούς.

Η υπόθεση αυτή έφερε σε δεύτερη μοίρα πολιτική, πολέμους και καταστροφές, ενώ όλα τα ρεπορτάζ διανθίζονταν από φωτογραφίες της νεκρής γυναίκας με το άψογο πρόσωπο, το λεπτό, σμιλευτό σώμα. Πολύ γρήγορα, τα λιγοστά στοιχεία που υπήρχαν είχαν εξαπλωθεί σαν ιός σε εκατομμύρια ανθρώπους: ο δημόσιος διαπληκτισμός με τον επώνυμο σύντροφό της, η επιστροφή στο σπίτι, ασυνόδευτη, η κραυγή που ακούστηκε και η τραγική μοιραία πτώση...

Ο σύντροφος κατέφυγε σε κάποιο κέντρο αποτοξίνωσης, η αστυνομία όμως εξακολουθούσε να κρατά τα χαρτιά της κλειστά: όσοι είχαν έρθει σε επαφή μαζί της το προηγούμενο βράδυ του θανάτου της δεν μπορούσαν να ησυχάσουν στιγμή: χιλιάδες στήλες εφημερίδων και ώρες τηλεοπτικού χρόνου κατακλύστηκαν από το θέμα αυτό, ενώ η γυναίκα που έπαιρνε όρκο ότι είχε ακούσει ένα δεύτερο διαπληκτισμό λίγες στιγμές πριν από τη βουτιά στο κενό κέρδισε τις λίγες στιγμές δημοσιότητας που της αναλογούσαν και ανταμείφθηκε με μικρότερες φωτογραφίες δίπλα σ' εκείνες της πανέμορφης νεκρής νεαρής.

Λίγο μετά όμως, μ' ένα σχεδόν αισθητό βογκητό απογοήτευσης, η μάρτυρας αποδείχτηκε ότι είχε πει ψέματα: έτσι, κατέφυγε με τη σειρά της σε κέντρο αποτοξίνωσης, ενώ ο διάσημος βασικός ύποπτος έπαιρνε εξιτήριο, θυμίζοντας εκείνα τα ζευγάρια στα μετεωρολογικά ρολόγια, όπου η γυναίκα και ο άντρας δε γίνεται να είναι έξω ταυτόχρονα.

Οπότε, τελικά επρόκειτο για αυτοκτονία και, ύστερα από μια σύντομη, εμβρόντητη παύση, η υπόθεση ξαναπέρασε στο προσκήνιο, με εξασθετισμένο πλέον το ενδιαφέρον. Οι δημοσιογράφοι έγραψαν πως η γυναίκα είχε προβλήματα, αντιμετώπιζε δυσκολίες και δεν ήταν ικανή να αντεπεξέλθει στη διασημότητα την οποία είχε εξασφαλίσει χάρη στο ζωηρό χαρακτήρα και την ομορφιά της: ότι είχε κινηθεί στις τάξεις μιας αήθους, εύπορης ομάδας ανθρώπων που την είχε διαφθείρει: ότι η κραυγή της νέας πραγματικότητας που βίωνε είχε αποσαθρώσει την ήδη εύαλωτη προσωπικότητά της. Η γυναίκα μετατράπηκε σε επίκεντρο ηθικολογικών αναλύσεων με έντονη χαιρεκακία, ενώ ήταν τόσο

πολλοί οι αρθρογράφοι οι οποίοι παρομοίαζαν την περίπτωση της με εκείνη του Ικάρου, ώστε το περιοδικό *Private Eye* αφιέρωσε στην υπόθεση ειδική στήλη.

Τελικά, κάποια στιγμή η μανία ξεθύμανε, σε σημείο που ακόμη και οι δημοσιογράφοι δεν είχαν τίποτε άλλο να πουν, πέρα από το ότι είχαν ήδη ειπωθεί υπερβολικά πολλά.

Τρεις μήνες αργότερα

Μέρος πρώτο

Nam in onmi adversitate fortunae infelicissimum est genus infortunii, fuisse felicem.

Σε κάθε κακοτυχία, η δυστυχέστερη μορφή άτυχου ανθρώπου είναι αυτός που υπήρξε ευτυχής.

Βοήθιος, *Παραμυθία της φιλοσοφίας*

Παρότι στα είκοσι πέντε χρόνια της ζωής της η Ρόμπιν Έλακοτ είχε βιώσει στιγμές με δυσκολίες και εντάσεις, ποτέ ως τότε δεν είχε ξυπνήσει έχοντας τη βεβαιότητα ότι η ημέρα που ξεκινούσε θα της έμενε αξέχαστη για πάντα.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο Μάθιου, με τον οποίο ήταν μαζί εδώ και πολύ καιρό, της είχε κάνει πρόταση γάμου κάτω από το άγαλμα του Έρωτα, καταμεσής του Πικαντίλι Σέρκουζ. Πανευτυχής και ανακουφισμένος όταν εκείνη δέχτηκε, της εξομολογήθηκε ότι σχεδίαζε να της κάνει την πρόταση στο ταϊλανδέζικο εστιατόριο όπου είχαν δειπνήσει λίγο νωρίτερα, όμως είχε λογαριάσει χωρίς το αμίλητο ζευγάρι που καθόταν δίπλα τους και είχε κρυφακούσει ολόκληρο το διάλογό τους. Έτσι, πρότεινε να κάνουν μια βόλτα στους δρόμους όπου τα φώτα είχαν αρχίσει να σβήνουν, παρά τις αντιρρήσεις της Ρόμπιν η οποία του θύμιζε ότι έπρεπε να σηκωθούν νωρίς το πρωί· έτσι, τελικά, ο Μάθιου βρήκε την έμπνευση που αποζητούσε και την οδήγησε, μάλλον σαστισμένη, στα σκαλοπάτια του αγάλματος. Εκεί, αφήνοντας τον τσουχτερό άνεμο να παρασύρει την επιφυλακτικότητά του (πράγμα εντελώς ξένο προς το χαρακτήρα του), ο Μάθιου της έκανε πρόταση γάμου γονατιστός, μπροστά σε τέσσερις άστεγους, που κουρνιασμένοι στα σκαλοπάτια, περνούσαν ο ένας στον άλλο κάτι που έμοιαζε με μπουκαλάκι με μεθαμφεταμίνες.

Η Ρόμπιν θεωρούσε ότι ήταν η πιο τέλεια πρόταση γάμου που έγινε ποτέ. Μάλιστα, ο Μάθιου είχε στην τσέπη του ένα δαχτυλίδι, το οποίο ήταν περασμένο τώρα στο χέρι της: ένα ζαφείρι με

δύο διαμάντια, το οποίο της ταίριαζε άψογα και σε όλη τη διαδρομή μέχρι την πόλη δεν πήρε τα μάτια από την παλάμη της, έτσι όπως την ακουμπούσε πάνω στα γόνατά της. Πλέον, με τον Μάθιου είχαν μια ιστορία να διηγούνται, μια γλυκιά οικογενειακή ιστορία, από κείνες που λες στα παιδιά σου, μια ιστορία στην οποία το σχέδιό του (ήταν υπέροχο το γεγονός ότι το είχε σχεδιάσει) είχε στραβώσει και μετατράπηκε σε κάτι αυθόρμητο. Την ενθουσίαζε η ανάμνηση των αστέγων, του φεγγαριού και του Μάθιου, πανικόβλητου και ξαναμμένου, να έχει γονατίσει μπροστά της· την ενθουσίαζε ο Έρωτας, το λερό, γνωστό Πικαντίλι και το ταξί που τους είχε γυρίσει στο σπίτι, στο Κλάπαμ. Για την ακρίβεια, η Ρόμπιν δεν απείχε πολύ από το να αγαπήσει ολόκληρο το Λονδίνο, το οποίο έως τότε δεν την είχε ξετρελάνει, στο διάστημα του ενός μήνα που ζούσε εκεί. Ακόμη και οι άχρωμοι και ευερέθιστοι συνεπιβάτες της που στριμώχνονταν στο βαγόνι του μετρό ολόγυρά της έμοιαζαν να λάμπουν, φωτισμένοι από το δαχτυλίδι, και καθώς έβγαινε στο ψυχρό μαρτιάτικο φως έξω από το σταθμό του μετρό στο Τότεναμ Κορτ, χάιδεψε την κάτω πλευρά του πλατινένιου κοσμήματος με τον αντίχειρά της και βίωσε μια έκρηξη ευτυχίας στη σκέψη πως την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος θα μπορούσε να αγοράσει μερικά περιοδικά γάμου.

Αντρικά βλέμματα έστεκαν πάνω της όπως προχωρούσε ανάμεσα από τα έργα που βρίσκονταν σε εξέλιξη στην επάνω πλευρά της οδού Όξφορντ, διαβάζοντας ένα χαρτί στο δεξί της χέρι. Η Ρόμπιν ήταν αναμφισβήτητα όμορφη κοπέλα: ψηλή, με καμπύλες και μακριά κοκκινόξανθα μαλλιά, τα οποία κυμάτιζαν όπως προχωρούσε με ζωηρό βήμα, ενώ ο τσουχτερός αέρας πρόσθετε χρώμα στα λευκά μάγουλά της. Ήταν η πρώτη ημέρα ενός εβδομαδιαίου συμβολαίου γραμματειακής υποστήριξης. Εργαζόταν σε τέτοιες προσωρινές θέσεις από τότε που ήρθε για να συζήσει με τον Μάθιου στο Λονδίνο, αν και δε θα συνεχιζόταν για πολύ· στη συνέχεια είχε προγραμματίσει μια σειρά «κανονικών», όπως έλεγε και η ίδια, συνεντεύξεων.

Το δυσκολότερο κομμάτι αυτών των αδιάφορων, σύντομων εργασιών συχνά ήταν ο εντοπισμός των γραφείων. Το Λονδίνο, σε

σύγκριση με τη μικρή πόλη στο Γιόρκσιρ που είχε αφήσει πίσω της, φάνταζε αχανές, μπερδεμένο και απροσπέλαστο. Ο Μάθιου της είχε πει να μην κυκλοφορεί στους δρόμους με το πρόσωπο χωμένο σε κάποιο ταξιδιωτικό οδηγό, καθώς θα την έκανε να μοιάζει με τουρίστρια και θα την καθιστούσε στόχο· έτσι, η Ρόμπιν εξαρτιόταν σχεδόν πάντα από πρόχειρα σχεδιασμένους χάρτες που της ετοίμαζαν από το γραφείο ευρέσεως εργασίας. Δεν ήταν καθόλου σίγουρη πως αυτό την έκανε να μοιάζει περισσότερο με γέννημα-θρέμμα Λονδρέζα.

Η μεταλλική περιφράξη και τα μπλε πλαστικά τοιχία που κύκλωναν τα έργα οδοποιίας τη δυσκόλευαν ακόμη περισσότερο να καταλάβει προς τα πού έπρεπε να κινηθεί, γιατί κάλυπταν τα περισσότερα από τα σημεία αναφοράς στο χαρτί που κρατούσε στο χέρι της. Διέσχισε το ρημαγμένο δρόμο μπροστά από ένα πανύψηλο κτίριο γραφείων, το οποίο στο χάρτη της αναφερόταν ως «Σέντερ Πόιντ» και θύμιζε μια γιγάντια τσιμεντένια βράφα, με την πυκνή πρόσοψη από πανομοιότυπα τετράγωνα παράθυρα, και συνέχισε προς τη γενική κατεύθυνση της οδού Ντένμαρκ.

Εντόπισε τον προορισμό της σχεδόν τυχαία, ακολουθώντας ένα στενό δρομάκι με το όνομα Ντένμαρκ Πλέις, το οποίο την οδήγησε σ' ένα βραχύ δρόμο γεμάτο πολύχρωμες βιτρίνες: τζαμαρίες κατακλυσμένες από κιθάρες, πλήκτρα και κάθε λογής μουσικά είδη. Ερυθρόλευκες περιφράξεις κύκλωναν μία ακόμη ανοιχτή τρύπα στο δρόμο, την ώρα που εργάτες ντυμένοι με φωσφορίζοντα γιλέκα την υποδέχονταν με πρωινά σφυρίγματα, τα οποία η Ρόμπιν καμώθηκε πως δεν άκουγε.

Κοίταξε το ρολόι της. Καθώς είχε αφήσει ένα περιθώριο, βέβαιη πως θα χανόταν στη διαδρομή, είχε φτάσει ένα τέταρτο νωρίτερα. Η αδιάφορη μαύρη πόρτα του γραφείου που έψαχνε έστεκε στα αριστερά μιας καφετέριας· το όνομα του ενοίκου του γραφείου ήταν γραμμένο πάνω σ' ένα φθαρμένο κομμάτι χαρτιού, στερεωμένο με σελοτέιπ δίπλα στο κουδούνι του δευτέρου ορόφου. Υπό άλλες συνθήκες, χωρίς το ολοκαίνουργιο δαχτυλίδι να λαμπυρίζει γύρω από το δάχτυλό της, ίσως να έβρισκε αυτή την εικόνα αποθαρρυντική· σήμερα όμως, το λερό χαρτί και η ξεφλου-

δισμένη μογιά της πόρτας φάνταζαν, όπως οι άστεγοι χθες βράδυ, σαν απλές γραφικές λεπτομέρειες που πλαϊσίωναν τη ρομαντική ζωή της. Συμβουλευτήκε ξανά το ρολόι της (το ζαφείρι λαμπύρισε και η καρδιά της πετάρισε· θα μπορούσε να χαζεύει αυτό το πετράδι όπως λαμπύριζε για την υπόλοιπη ζωή της) κι ύστερα αποφάσισε, παρασυρμένη από ένα κύμα ευφορίας, να παρουσιαστεί νωρίς και να δείξει ότι ανυπομονούσε να ξεκινήσει μια δουλειά η οποία δεν την ενδιέφερε ούτε στο ελάχιστο.

Πάνω που έκανε να πατήσει το κουδούνι, η μαύρη πόρτα άνοιξε απότομα και μια γυναίκα όρμησε στο δρόμο. Για μιαν αλλόκοτα στατική στιγμή, οι δυο τους κοιτάχτηκαν κατάματα, σαν να ετοιμάζονταν για την επικείμενη σύγκρουση. Οι αισθήσεις της Ρόμπιν όμως ήταν ιδιαίτερα οξυμένες εκείνο το μαγικό πρωινό· το κλάσμα του δευτερολέπτου που αντίκρισε εκείνο το λευκό πρόσωπο της προξένησε τόσο ζωηρή εντύπωση, ώστε είχε την αίσθηση μερικές στιγμές αργότερα, όταν είχαν καταφέρει να αποφύγουν η μία την άλλη με περιθώριο ενός εκατοστού, όταν πια η μελαχρινή γυναίκα είχε ξεμακρύνει βιαστικά στο δρόμο, είχε στρίψει στη γωνία και είχε χαθεί από μπροστά της, ότι θα μπορούσε να τη σκισάρει στην εντέλεια από μνήμης. Δεν ήταν απλώς η εντυπωσιακή ομορφιά του προσώπου αυτής της γυναίκας που είχε αποτυπώσει στη μνήμη της, αλλά και η έκφρασή της: εξοργισμένη αλλά ταυτόχρονα περιέργως ενθουσιασμένη.

Η Ρόμπιν πρόλαβε την πόρτα προτού κλείσει, κρύβοντας πίσω της το θλιβερό κλιμακοστάσιο. Μια παλιομοδίτικη μεταλλική σκάλα ξεδιπλωνόταν ολόγυρα από έναν εξίσου παλαικό ανελκυστήρα, σαν κλουβί. Προσέχοντας ώστε να μη σκαλώσουν τα τακούνια της στα μεταλλικά σκαλοπάτια, έφτασε μέχρι το πρώτο πλατύσκαλο, πέρασε μπροστά από μια πόρτα πάνω στην οποία υπήρχε μια πλαστικοποιημένη και κορνιζαρισμένη αφίσα που έγραφε *Γραφικές τέχνες Κράουντι* και συνέχισε προς τον δεύτερο όροφο. Μόνον όταν έφτασε μπροστά στη γυάλινη πόρτα του επόμενου ορόφου, συνειδητοποίησε για πρώτη φορά η Ρόμπιν τι είδους επιχείρηση ήταν αυτή στην οποία την είχαν στείλει να βοηθήσει προσωρινά. Κανείς από το γραφείο ευρέσεως εργασίας δεν

της το είχε πει ξεκάθαρα. Το όνομα στο χαρτί δίπλα στο εξωτερικό κουδούνι ήταν χαραγμένο πάνω στο τζάμι της πόρτας: *Κ. Μ. Στράικ*, και από κάτω οι λέξεις *Ιδιωτικός ντετέκτιβ*.

Η Ρόμπιν πάγωσε, με το στόμα να χάσκει ελαφρά, βιώνοντας μια στιγμή δέους την οποία κανείς απ' όσους τη γνώριζαν δε θα μπορούσε να καταλάβει. Ήταν κάτι που δεν είχε εξομολογηθεί ποτέ της (ούτε καν στον Μάθιου) και αποτελούσε την άσβεστη, κρυφή παιδική της φιλοδοξία. Και τι μέρα βρήκε να συμβεί! Έμοιαζε λες κι ο Θεός της έκλινε το μάτι (κι αυτό επίσης με κάποιο τρόπο το συνέδεσε με τη μαγεία εκείνης της ημέρας· με τον Μάθιου και το δαχτυλίδι· παρότι, αν καθόταν να το σκεφτεί λογικά, δεν υπήρχε καμία απολύτως σχέση).

Απολαμβάνοντας τη στιγμή, πλησίασε στη χαραγμένη πόρτα με πολύ αργές κινήσεις. Άπλωσε το αριστερό της χέρι (πάνω στο οποίο το ζαφείρι είχε σκοτεινιάσει πλέον σ' εκείνο το ημίφως) για να πιάσει το χερούλι· πριν προλάβει να το αγγίξει όμως, η γυνάλινη πόρτα άνοιξε με τη σειρά της διάπλατα.

Αυτή τη φορά η σύγκρουση δεν αποφεύχθηκε. Εκατό απρόσεκτα, απεριποίητα αρσενικά κιλά έσκασαν πάνω της. Η Ρόμπιν όχι μόνο έχασε την ισορροπία της, αλλά τινάχτηκε πίσω, η τσάντα εκτοξεύτηκε στον αέρα και τα χέρια της διέγραψαν απεγνωσμένα κύκλους, καθώς παραπατούσε προς το θανάσιμο κενό πίσω από τη σκάλα.

Όταν η πανέμορφη Λούλα Λάντρι, σούπερ μόντελ, πέφτει από το χιονισμένο μπαλκόνι του σπιτιού της, όλοι υποθέτουν ότι αυτοκτόνησε. Μόνο ο αδελφός της διατηρεί τις αμφιβολίες του και αναθέτει στον ντετέκτιβ Κόρμοραν Στράικ να διερευνήσει την υπόθεση.

Ο Στράικ είναι βετεράνος πολέμου, με σωματικά και ψυχολογικά τραύματα, και η ζωή του είναι ένα χάος. Η υπόθεση αυτή μπορεί να τον βοηθήσει να σταθεί στα πόδια του οικονομικά, αλλά θα κληθεί να καταβάλει προσωπικό τίμημα. Όσο περισσότερο βυθίζεται στον περίπλοκο κόσμο της Λούλα, τόσο πιο σκοτεινή και επικίνδυνη αποδεικνύεται η κατάσταση.

Μια ιστορία μυστηρίου, ποτισμένη με τη λονδρέζικη ατμόσφαιρα –από τους δρόμους του Μείφερ μέχρι τις παμπ του Ιστ Εντ και του Σόχο–, που στοιχειώνει τον νου. Ένα κλασικό αστυνομικό μυθιστόρημα στην παράδοση της Π. Ντ. Τζέιμς και της Ρουθ Ρέντελ, που εγκαινιάζει μια μοναδική σειρά με ήρωα τον Κόρμοραν Στράικ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0467-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14357

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η